

Nu skulle I med Hensyn til den faste Eiendoms Beskatning vende tilbage til et Tidrum, der ligger 25—15 Aar bag ved os, er det saa det Bestaaende, man fastholder, eller er det ikke megee mere noget helt Nyt, man vælger? (Berg: Det er ikke det Bestaaende). Det kan det ærede Medlem gerne paasta, men jeg tror ikke, at Mange ville give ham Ret deri. Maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Aaar 1853—62 er kommet derind — det stod ikke oprindeligt i Lovforslaget — paa følgende Maade. I den Forudtæning, at Loven af 1863 meget hurtigt efter dens Emanation vilde vise sine Virkninger, havde Regjeringen i dens Forslag, som blev forelagt i 1862, opstillet Aiaaret 1852—61. Man talte, som sagt, hverken i Landstinget eller i Folkethinget om netop dette særlige Aaar, men fastholdt bestandig den Grundtæning, at Reglen, Fundamentet for de faste Eiendoms Beskatning skulde være det, som fandt Sted i det Diæblif, Loven gennem Vedtagten traadte i Kraft. Ved en Bemærkning af Ordføreren her inde i dette Thing blev det af Regjeringen foreslaaede Aaar, nemlig fra 1852—61 forandret til 1853—62, og dette skete blot med den ganske korte Bemærkning af Ordføreren: Da Loven rimeligvis først vil udkomme 1863, have vi ment, at vi burde flyde Aiaaret et Aar længere frem. Hvis man dengang havde været opmærksom paa, eller havt nogen Mening om, at man ikke paa Grund af Sænderægtighed, men paa Grund af aldeles nødvendige forudgaaende Forhandlinger, i adskillige Byer vilde blive absolut nødt til at udsætte Sagens Ordning i 15, ja maaste 20 Aar, da er det min Overbevisning — og det vil man ogsaa finde Bekræftelse paa i selve Forhandlingerne, som jeg nœie har læst igjennem — at man vilde have ladet Aiaaret 1853—62 falde ud og blot holdt sig til det, som var Meningen, nemlig Aiaaret, før Loven traadte i Kraft i den enkelte Kommune. Hvad der taler yderligere for, at det virkelig var Meningen, er den Maade, man har sig ad paa her i Kjøbenhavn omtrent samtidigt. Hvad gjorde man her? Her skulde ogsaa de faste Eiendoms Skatter fixeres ved Loven af 11te Februar 1861, og man tog da de bestaaende Skatter, som de vare, da Loven kom ud og traadte i Kraft, og slog dem sammen under forskjellige Navne, Grundstat, Arealstat, Brolegningsstat. Man fastholdt den Beskatning, som hid til havde hvilet paa de faste Eiendomme uforandret. Man gik ikke, saaledes som man nu henviser de 8 sænderægtige Byraad til, tilbage 15—20 Aar og sagde: Det, I dengang have udføret, skulle I nu tage til Grundlag for de faste Eiendoms Beskatning. Det ærede Medlem yttrede dernæst, at hvis man nu gik ind paa dette Lovforslag, vilde man komme til høist forskjellige Resultater i de forskjellige Byer. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, og det kan

han ogsaa, hvis han ikke tror mig, faae Oplysning om af de Forhandlinger, der fandt Sted før Loven 1863, at Rigsdagen gik til Loven med fuld Bevidsthed om, at den vilde medføre høist forskellige Resultater i de forskellige Byer, og det laa simpelt hen deri, at Eiendoms Skatterne vare og hidtil havde været høist forskellige i de forskellige Byer. De varierede, tror jeg, fra 5 til 30 pCt. af samtlige udførene Skatter. Man fik altsaa ifølge Loven af 1863 indet andet Følles for samtlige Byer end det, at Minimumet af de faste Eiendoms Skatter skulde mindst være $\frac{1}{6}$ af samtlige Skatter. Det var det eneste Følles, og hvis det ærede Medlem vil gjøre sig bekendt med de forskellige Skattevedtægter, som ere vedtagne, vil han se, at det er en høist forskjellig Norm, som ifølge Loven af 1863 er lagt til Grund for Fordelingen af Skatterne. Det kan altsaa ikke ansøres som Argument mod at tage dette lille Lovforslag. Jeg fastholder altsaa, at dette lille Lovforslag, langt fra at ville omstøde Reglen efter Loven af 1863, netop vil hevde for de Byer, der ikke have faaet deres Skattevedtægt endnu, den samme Regel, som er kommen til Anvendelse, og som Loven havde tænkt skulde komme til Anvendelse for de Byer, som gik med strag efter, nemlig at den Fordeling af de forskellige Skatter paa fast Eiendom, som bestod i det Diæblif, i det Aar, Skattevedtægten traadte i Kraft, ogsaa skal være normgivende for Fremtiden; det har en meget reel Betydning for mange Byer, som det ærede Medlem meget rigtig har fremhævet. Mellem 1863 og nu ligger en Periode, i hvilken mange af Byerne have udiillet sig meget stærkt og som følge deraf ogsaa have forøget deres Skatter meget betydeligt. Det maa være mig tilladt med Hensyn til den By, som jeg særlig kender, at oplyse dette ved et Exempel. I Aiaaret 1853—62 vare de gennemsnitlige Skatter, der bleve udførene i den By, jeg har den Ære at repræsentere, 106,100 Kr., og der var i dette Aaar gennemsnitlig paalignet de faste Eiendomme 34,500 Kr. og efter Formue og Leilighed 71,600 Kr. Eiendoms Skatterne udgjorde altsaa i det Aaar, som omtales i Loven af 1860, omtrent en Trediedel af samtlige Skatter. Nu rykke vi 15 Aar nærmere, nemlig til 1868—77, og saa vilde de Herrer se, hvorledes Forholdet har forandret sig. Det gennemsnitlige Skattebeløb er i dette Aaar steget til 191,600 Kr., det er omtrent en Fordobling af Skatten. Deraf give de faste Eiendomme i dette Aaar 71,300 Kr., Formue og Leiligheds skatten 120,300 Kr. Forholdet har altsaa i det sidste Aaar ikke væsentlig forandret sig fra det tidligere; en lille Smule er det steget for de faste Eiendomme, men det er høist ubetydeligt. Nu sætter jeg det Tilfælde, at vi i indværende Aar skulle have vor Skattevedtægt. Hvad vil Følgen blive? Skatterne blive de samme, men nedfatter man de faste Eiendoms Skatter til